

Een dag
voor de prins

Een dag voor de prins

*Liefde is iemand kunnen vasthouden
zonder jezelf los te laten*

Desly van Hoek

ISBN: 9789465209173

© Desly van Hoek

Florian

Hoofdstuk 1 Het Kristallen Jubileum

‘Ik kan me niet eens herinneren wanneer ik je voor het laatst zo heb zien zitten.’

Ik hield mijn ogen gesloten en glimlachte, nog voor ik voelde dat mijn broer naast me op de vloer zakte.

Boven mij, achter mij, overal om mij heen zong het paleis met zevenendertig klokken tegelijk. Het was een vreselijk geluid, als je er eerlijk naar luisterde. Een kakofonie van belletjes, pingeltjes, koper, hout en metaal. Geen samenhang. Geen melodie. Geen enkele klok die rekening hield met de ander. En toch hoorde ik, exact om vijf uur, niets anders dan schoonheid.

Ik was dan ook meteen in kleermakerszit gaan zitten toen ik op die druilerige, typisch Vuursche dag door die bewuste gang liep en de klokken begonnen te zingen. Al jaren had ik het concert niet meer gehoord. Maar toch greep het me weer zoals het deed toen ik klein was.

Misschien was dat het rare aan ouder worden: dat je op een dag langs iets liep waar je vroeger uren bij had kunnen blijven zitten, en besepte dat je er jarenlang geen tijd meer voor had gehad. Niet omdat je het vergeten was, maar omdat prinses nu eenmaal leerden doorlopen.

Ik was veranderd van een dromerig kind in iemand die wist wanneer hij rechtop moest lopen, glimlachen en door moest. Misschien door de natuurlijke tand des tijds, maar ik was ervan overtuigd dat mijn rol het tempo behoorlijk had versneld.

Het was een tijd geleden, maar mijn lichaam herinnerde zich eerder dan mijn hoofd wat het moest doen.

Ping, kleng kleng, dong...

Ik sloot mijn ogen en wist welke tonen er gingen komen, alsof het de dag van gisteren was dat ik hier voor het laatst gezeten had.

Ding, ding, bang, koekoek...

‘Hoe kun je hier naar luisteren?’

‘Het is mooi,’ was het enige wat ik zei.

‘Het is een wirrewar van lawaai, Florian. Los van elkaar slaan sommigen best mooi, maar alle klokken tegelijk...’

Ik trok een wenkbrauw op. 'Hoe kunnen talloze mooie geluiden door elkaar nou lelijk zijn?'

Mijn broer lachte zacht en stond op. Hij tikte met de neus van zijn schoen mijn zij. 'Kom, ze wachten op ons.'

Ik zuchtte en kwam met tegenzin overeind. 'Moet ik echt mee naar binnen? Het draait toch om mama?'

Lucas glimlachte naar me en rolde overdreven met zijn ogen. 'Wat heeft een jonge prins het toch ongelooflijk zwaar. Chique feestjes met vijfsterrendiners bereid door de beste chefs uit het land, die worden geconsumeerd met gouden vorken en messen.'

Hij had ook gelijk; ik mocht niet klagen, maar het grootste nadeel van lid zijn van de koninklijke familie waren de vele verplichtingen en de rollen die wij daarin regelmatig moesten vervullen. En dan had ik, als jongste telg van het gezin, nog de minste linten om door te knippen of handen te schudden. Soms werd ik naar een school gestuurd na een sponsorloop, soms naar een ziekenhuis waar kinderen veel dapperder waren dan ik ooit zou zijn.

De bezoeken op zich vond ik niet vervelend. Het geroddel, gefluister en de blikken eromheen wel. De telefoons in de lucht. Mensen die wilden zien of een prins van dichtbij wel echt op een mens leek.

'Die hoeft niet naar school, maar komt wel doen alsof hij net als ons is!' 'Zielig hoor, zo'n prinsje,' of 'Wanneer één van de Vurenburgjes ziek is worden de beste dokters van de wereld naar ze toe gehaald, ze hebben geen idee van wat echt lijden is!'

Ik was me er juist pijnlijk van bewust dat sommigen niets mee hadden. Dat ze zich drie slagen in de rondte moesten werken om überhaupt eten op hun bord te kunnen betalen, of dat families uit elkaar werden gescheurd door ongeluk of ziekte.

Het volk kon me gelukkig maken, maar me ook pijnlijk bewust maken van alles wat ik had gekregen zonder er ooit om te hebben gevraagd.

Dat was de keerzijde van het hebben van koninklijk bloed.

Voor niemand waren die taken talrijker dan voor mijn moeder, de koningin. Al had zij een aangeboren vermogen om door vrijwel iedereen geliefd te worden. Dan vertelde ze op het exact juiste moment een grapje of wist ze precies hoe ze iemand kon troosten. Ze was oprecht en had mensenkennis. Daarnaast was ze gezegend met een elfachtige elegantie; zo een waardoor struikelen meer leek op een sierlijke balletscène dan een onhandige val.

Maar achter die glimlach stond ze nooit stil. Nog voor het ontbijt had ze dossiers doorgenomen, haar handtekening gezet onder wetten waar ze zelf geen letter aan mocht veranderen, en geluisterd naar de minister-president die haar in haar kantoor bijpraatte over een land dat ze moest vertegenwoordigen, maar niet mocht besturen.

‘s Avonds woog ze de woorden voor toespraken waarin ze niet altijd mocht zeggen wat ze dacht, maar wel wat het land nodig had. En ergens daartussen probeerde ze ook nog moeder voor haar kinderen te zijn. Niet die van het hele land, maar gewoon die van Valerie, Lucas en mij.

We namen dat haar helemaal niet kwalijk. Ze pijnigde vooral zichzelf wanneer ze bijvoorbeeld mijn eerste woordje (‘NEE!’) had gemist, of wanneer Valerie haar arm brak tijdens een paardrijles en mam op staatsbezoek in Azië was.

Zo had ieder van ons een eigen stukje van ons leven dat we zagen als een enorm voorrecht of als een last op onze schouders. Maar al tien jaar droeg mijn moeder de kroon en alle ballast die deze met zich meenam met verve.

Deze hele dag stond in het teken van haar koninginschap. Er waren speciale munten geslagen met haar portret erop, de straten waren getroffen door explosies van paarse vlaggetjes, ballonnen en slingers en basisscholieren startten ’s ochtends met een speciaal ontbijtje, waarna ze allerlei activiteiten deden.

En nu zou de dag worden afgesloten met een gala-avond.

Met vijfsterrendiners bereid door de beste chefs uit het land. Een zaal vol andere royals, politici en allerlei hotemetoten. Joepie.

Ik liep mijn broer achterna door de gelambriseerde hallen en portretten in opzichtig versierde lijsten. We staken de grote hal over richting de witte dubbele deuren en vlak voor twee lakeien in zachtblauwe jasjes die ze voor ons wilden openen, stak Lucas zijn hand op en gebod hen te wachten.

Hij draaide zich naar mij om en bekeek me van top tot teen.

‘Heb je jezelf aangekleed?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Thomas heeft me geholpen.’

Er verscheen een glimlach op Lucas’ gezicht. ‘Dat dacht ik al, normaal gesproken zou je overhemd half uit je broek hangen of zou je een stropdas dragen in plaats van een vlinderdas. De volgende keer leen je maar wat van mijn pommade, dat spul houdt vast zelfs jouw krullen in bedwang.’

Ik keek hem gemaakt beledigd aan, maar ik wist dat ik gebruik zou gaan maken van dat aanbod.

‘Goed, ben je er klaar voor?’

Mijn duim maakte een cirkeltje in mijn handpalm.

‘Ik ben hier nooit klaar voor.’

Hij lachte en knikte dankbaar naar de lakeien toen zij de deuren openden.

Vrijwel meteen ontsnapte feestgedruis uit de ovale zaal; het klinkende geluid van proostende glazen en talloze onverstaanbare gesprekjes die golfd en op de melodie van *In The Mood*, gespeeld door een swingbandje aan het eind van de zaal.

De minister van Binnenlandse Zaken glimlachte vriendelijk naar ons toen we voorbij liepen en de oppositieleider hief zijn glas groetend naar ons toe. Een lakei kwam aangehold met een zilveren dienblad met een glas champagne voor Lucas en bronwater voor de enige minderjarige op het bal: ikzelf. Ik bedankte hem en werd aangeklampt door een jonge vrouw met grote blauwe ogen vol paniek en bruine krullen.

‘Waar wáren jullie? Weten jullie niet hoe lang ik hier al heb staan stuntelen tegenover al dit volk? Ik ben zo nerveus voor straks dat ik geen fatsoenlijk gesprek meer kan voeren. Ik moet dit goed doen — voor mama.’

Oké, correctie: mijn moeder had het zwaar, maar ik had nog nooit iemand ontmoet die zo stijf van de spanning kon staan als mijn zus Valerie. Het lot van de kroonprinses stond al vanaf haar geboorte vast: ooit zou ze mama opvolgen en de tweeëntwintigste monarch van Vurenburg worden. En dat was precies waarom zij tijdens het bal voor mijn moeders kristallen jubileum moest speechen. Om te laten zien dat ook zij een intelligente, frisse en elegante leider van ons land zou worden.

Alleen was Valerie allesbehalve fris en elegant.

Ze draaide zich om om ons naar de tafel te leiden en miste nog maar net een antieke vaas vol witte rozen.

Dat was mijn zus in één beweging: geboren om ooit de kroon te dragen, maar op de meeste dagen nauwelijks in staat een kamer door te komen zonder een gevaar te zijn voor nationale erfstukken. Ze had haar schoonheid en ambitie van mam meegekregen, maar haar motoriek had ze duidelijk van onze vader geërfd; ze zag eruit als een feetje uit een sprookjesbos, maar bewoog zich zo lomp als een gevreesde trol.

Voor grote groepen spreken hielp daar niet bij. Toch was ze vastbesloten op een dag een waardige troonopvolgster te worden – al sprak haar gezicht vaak boekdelen.

‘Kalm nou.’ Ik legde mijn handen op haar schouders en probeerde haar nerveuze blik te vangen. ‘Je hebt je toch prima voorbereid?’

‘Je hebt zo lang geoefend. Zo’n tien jaar, voor mijn gevoel.’ Lucas lachte om zijn eigen grap.

‘Kap nou! Wat als ik alle woorden vergeet? Stel je voor dat ik dichtklap. Ik ben misselijk!’ En als een saffierblauwe wervelstorm vloog mijn zus ervandoor.

‘En jij dacht dat jij een hekel had aan deze avonden... Ik denk zomaar dat Valerie vanavond dan eindelijk gaat exploderen door al die druk.’

Ik forceerde een glimlach terwijl een golf van zorg in me opborrelde. Ik was allesbehalve jaloers op Valerie en was blij dat ik niet in haar schoenen hoefde te staan, maar ik wilde niet dat ze faalde. Dat zou ze nooit te boven komen.

‘Ik ga pap en mam even gedag zeggen. Ga je mee?’

‘Ik kom zo. Laat ik eerst proberen Valerie te kalmeren.’

‘Jij liever dan ik.’ Met statige, maar vlotte passen liep hij straal voorbij de lange rij gasten die keurig op hun beurt wachtten om mijn ouders te begroeten. Lucas kon dat soort dingen altijd maken; hij had uitstraling en charisma en kon met slechts één vriendelijke blik menig ijskonijn doen smelten.

Hij naderde mijn moeder, die gehuld was in een schitterende zachtroze japon en een tot in detail gesmede tiara in haar opgestoken kastanjebruine haar droeg. Ze omhelsde hem liefdevol. Mijn vader nam het over, schudde zijn hand en stelde hem meteen voor aan een man in uniform, want als het aan hem lag, droeg Lucas binnenkort zelf zo’n jas met glimmende knopen en medailles.

Het duurde niet heel lang voor ik Valerie tussen de gasten had gevonden. Zodra ik me had omgedraaid klonk namelijk niet veel verderop het geluid van vallend glas en een schelle: ‘Sorry, mijn fout!’

Ik snelde naar haar toe en trok haar weg van de bedienden die met geïrriteerde blikken probeerden de rode wijnvlekken uit het spierwitte tafelkleed te krijgen.

‘Ik kan dit niet, hoor. Alles gaat mis! Kan Lucas het niet van me overnemen? Zeg maar dat ik me niet goed voelde of zo...’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. 'Dat meen je niet, toch? Is dit nou de kroonprinses? Dé troonopvolgster van koningin Emma-Marie van Vurenburg, de trots van onze natie?'

'Jij hebt makkelijk praten,' zei Valerie met een zure blik.

'Luister, er zal niets, maar dan ook helemaal niets verkeerd gaan. De tekst die je hebt geschreven komt recht uit je hart, je ziet er verpletterend uit en hoe dan ook zullen pap en mam uit elkaar knallen van trots. Net als ik trouwens. Ik moet er niet aan denken daar te staan... Maar jij kán dit!' voegde ik er snel aan toe toen ik de paniek weer in haar ogen zag terugkeren.

'Ik kan dit,' herhaalde ze zacht.

'Wat zei je?'

'Ik kan dit!' zei ze, terwijl ze vol zelfvertrouwen haar armen spreidde en in haar enthousiasme de minister van Klimaat in haar enorme gezicht sloeg. 'Sorry, mevrouw Wolkenstein!' piepte ze.

Het tinkelen van bestek op een kristallen glas zorgde ervoor dat alle gesprekken in de zaal verstomden. De band was gestopt met spelen en vol verwachting keken alle gasten toe hoe een ietwat suf uitziende vrouw met een muisbruine, fettige knot in haar nek het podium betrad. Ze droeg een simpel, zwart mantelpakje en op haar dopneus balanceerde een ovaal zilveren brilletje.

Susanna Vijverberg was allesbehalve een sprankelende verschijning, maar toch had ze twee jaar geleden voor de tweede keer op rij de verkiezingen gewonnen, waardoor ze haast net zo lang aan het hoofd van het kabinet stond als mijn moeder op de troon zat.

'Hooggeëerde gasten, dames en heren, mag ik uw onverdeelde aandacht voor Hare Koninklijke Hoogheid, prinses Valerie van Vurenburg.' Ze sprak met een aardappel in haar keel en een sprankeltje in haar ogen; Vijverberg vond het heerlijk om zich onder de *high society* te scharen. Royals, beroemdheden, hoogwaardigheidsbekleders. Het kon niet chique en luxe genoeg. Ze holde dan ook overdreven behulpzaam naar het met rood fluweel beklede trapje toen Valerie met paniek in haar ogen omhoog klom. Die pakte Vijverbergs lange, smalle hand beet en de gasten verzorgden een bescheiden applausje.

'Nog één hotemetoot erbij en Vijverberg schiet als een raket naar de maan.'

Ik schrok toen ik Lucas zijn harde lach hoorde lachen om zijn eigen grap. 'Kom, mam wil samen naar Valerie luisteren.' Hij gebaarde dat ik met hem mee moest lopen.

‘Wat ben je knap,’ glimlachte mijn moeder, waarna ze me een kus op mijn wang gaf. Ze zei graag dingen die een moeder hoorde te zeggen, maar toch moest ik blozen door haar compliment.

‘Ja, we zijn trots,’ grinnikte Lucas. ‘Deze keer zit z’n overhemd helemaal in z’n broek.’

‘Met dank aan Thomas, zonder hem had ik er bijgelopen als een verwaaide paraplu.’

‘We moeten hem eens opslag geven!’ lachte Lucas.

‘Ze gaat beginnen,’ waarschuwde mijn vader streng.

Uit de microfoon klonk een schel piepend geluid. Hier en daar zag ik er een gepijnigde blik door ontstaan bij de afwachterende gasten.

Een paar tellen maar, al zou het voor Valerie hebben gevoeld als uren, bleef het stil. Maar toen, na een korte oppeppende zucht, begon ze met spreken: ‘Als Prinses van Vurenburg doet het mij deugd om mij vanavond tot u te richten. Het is een buitengewoon voorrecht om hier te mogen staan op dit bijzondere moment voor onze koningin en voor ons land.’

Oké, ze mocht het tempo ietsjes naar beneden draaien, maar vooralsnog had ze zich geen enkele keer versproken.

‘Toch wil ik u vandaag liever niet als kroonprinses toespreken. Hoezeer deze rol mij ontzettend na aan het hart ligt, heb ik in dit leven nog een rol te vervullen die voor mij altijd op de eerste plaats zal staan: de rol van dochter.’

Een geroerde blik verscheen op het gezicht van mijn moeder. Ik vroeg me af of ze het droog zou houden. En of Valerie het droog zou houden; een groot glas water stond wel heel dichtbij haar arm. De acute gevarezone, in haar geval.

‘Als koningin is mijn moeder een vrouw waarop wij allen trots kunnen zijn. Sterk, zacht, intelligent en beeldschoon als ze is, kijk ik enorm op tegen haar invulling van haar ambt. Een invulling waar ik graag een voorbeeld aan wil nemen, mocht de tijd daar rijp voor zijn.’

Ik keek de zaal rond. Allerlei bewindspersonen, beroemdheden en koninklijken keken toe hoe een van binnen gespannen Valerie een vlekkeloze toespraak stond te houden. Het gaf me rust dat het liep zoals ze had gewenst. Alle gasten en zelfs de bedienden hingen aan haar lippen.

Toen zag ik dat twee donkerbruine ogen vanuit de andere kant van de zaal recht in de mijne keken. Een rilling rolde over mijn rug, al

begreep ik niet zo goed waarom. Misschien kwam het omdat ik erdoor uit mijn gedachten werd getrokken.

Ik wist dat ik weg moest kijken.

Ik deed het niet.

Mijn duim zocht mijn handpalm.

‘Florian.’

Lucas’ hand sloot zich om mijn pols. Precies stevig genoeg.

‘Adem.’

Hij wist dat ik dat vergeten was.

De zaal kwam terug in flarden geluid en licht.

Ik knipperde en keek eindelijk weg. *Te laat*, dacht ik.

Ik dwong snel mijn blik weer naar mijn zus.

‘Als dochter is de trots voor mijn moeder nog vele malen groter.

Lieve mama, ik ben trots als een pauw. Trots op je kracht. Op je professionele, maar vooral positieve en oprechte uitstraling. Op de liefde die jij legt in het dragen van de Kroon. Maar bovenal ben ik trots dat ik je dochter mag zijn. En dat kan niets, maar dan ook niets overtreffen.’

Ze knikte enigszins ongemakkelijk ter afsluiting en vrijwel meteen barstte een daverend applaus los. Lucas floot op zijn vingers en mijn moeders ogen glinsterden.

‘Ik hou van je,’ vormden haar lippen en ze hield haar handen op haar hart.

De minister-president kwam naast Valerie staan en riep: ‘Leve koningin Emma-Marie!’ Waarop de gasten volgden met een driewerf ‘hoera!’

De bruine ogen keken weer naar me. Ze hoorden bij een gezicht op jaloers op te zijn, met een gave huid en een scherpe kaaklijn.

‘Hoera!’

Hij kneep met zijn ogen. Hij leek diep na te denken over iets wat hij zag, onderzoekend haast. Waren mijn krullen weer recht overeind gaan staan? Ik streek zo nonchalant mogelijk met mijn hand erdoorheen en had meteen spijt omdat ik het daarmee waarschijnlijk alleen maar warriger had gemaakt.

‘Hoera!’

Ik stootte Lucas aan. De jongen had zijn blik, net als alle andere gasten, braaf op Valerie gericht die nog ongemakkelijk, maar dankbaar stond te glimlachen.

‘Wie is die blonde jongen daar? Daar vlakbij minister de Bie?’

Lucas keek even over de menigte heen om een beter beeld te krijgen. 'Serieus? Herken je hem niet? Dat is Pepijn, de kroonprins van de Verenigde Provinciën.'

Even was het stil.

'Waarom?'

'Ik vroeg het me gewoon af,' zei ik schouderophalend.

'We gingen vroeger wel eens met ze skiën. Jij was een jaar of zeven, denk ik. Hij is nogal een... fenomeen daar. Snap ik ook wel.'

Lucas had zelf niet achteraan gestaan toen schoonheid werd uitgedeeld. Hij was lang, had brede schouders en een gave huid, maar toch bespeurde ik een vleugje jaloezie in zijn blik naar Pepijn.

'Het lijkt wel of hij rechtstreeks uit een Disneyfilm is komen lopen,' zei hij.

Dat klopte. Ik kon niets zien waar de prins zich onzeker over zou kunnen voelen. Zijn haar zat perfect in model en toen hij moest lachen om een grap van een van zijn tafelgenoten, verscheen een kaarsrechte rij tanden.

'Ik was zó nerveus! Ik dacht de hele tijd dat ik ieder moment flauw zou vallen.' Valerie's bloeddruk moest torenhoog zijn. Haar ogen plopten bijna uit hun kas en ze ademde zwaar.

Lucas greep een glas champagne van het dienblad van een passerende bediende. 'Hier, drink op voor je ontploft.'

'Je deed het geweldig, Val, hoorde je dat applaus?' Mijn compliment leek haar te kalmeren.

'Echt waar? Was ik niet te stijfjes? Niet te suf?'

'Een strijkplank zou nog hebben gestraald na een aankondiging door Vijverberg,' zei Lucas droogjes, waardoor Valerie haar best moest doen om haar champagne binnen te houden.

'Dat was een uitstekende toespraak, Uwe Koninklijke Hoogheid.'

Ik wist al van wie die stem was nog voor ik me omdraaide. De diepe, ietwat hese stem van prins Pepijn, die ons met een stralende glimlach naderde.

'Recht uit het hart, dat hoor je niet vaak meer. Uwe Koninklijke Hoogheden,' voegde hij daar met een knikje naar Lucas en vervolgens naar mij aan toe. 'Ikzelf heb een hekel aan spreken voor zo'n grote groep mensen, maar het lijkt of u er voor geboren bent.'

Ik keek snel weg toen zijn blik bij mij bleef hangen. Pas tegen het einde van zijn zin keek hij Valerie weer aan.

‘Dank u wel, prins Pepijn, dat is erg eh... vriendelijk.’ Haar stem klonk verrassend vastberaden, maar haar wangen werden zo rood als tomaten.

‘Moeten we nou echt ‘u’ zeggen?’ zuchtte Lucas, ‘We hebben letterlijk met elkaar in de zandbak gezeten.’

Hij stak zijn hand uit. ‘Hoe is het met je, Pepijn? Dat is eeuwen geleden.’

Pepijn lachte zijn hese lach. ‘*Thank God!* Ik was even bang dat ik hier vanavond alleen in protocollen zou spreken.’ Ondanks zijn ommezwaai van formeel naar informeel zorgde zijn Provinciale accent ervoor dat zijn woorden heel chique klonken. In zijn linkerhand hield hij een champagneglas bij de basis en hij hield zijn rechterhand nonchalant in zijn broekzak. Ik voelde me nogal kinds met mijn glas water in mijn handen.

‘En dan moet dit Florian zijn. De laatste keer dat wij elkaar gezien hebben was in Oostenrijk tijdens de wintersport. Brak je toen niet je sleutelbeen tijdens het sleeën?’

Ik vond het vreselijk dat een prins als Pepijn juist deze herinnering aan mij had bewaard. Ik kon wel door de grond zakken, ware het niet dat Lucas me redde: ‘Eigenlijk was het Valerie die zijn sleutelbeen brak. Die skiede zo over hem heen, subtiel als ze is.’

‘Lucas!’ piepte Valerie.

Leonore, de kamenierster van mijn zus, naderde ons en fluisterde iets in haar oor.

‘Sorry, Pepijn, maar mijn ouders zijn op zoek naar Lucas en mij. We spreken je straks weer, goed?’

‘Als de vorstin roept... Ik weet er alles van.’ Hij knipoogde waardoor Valerie’s gezicht veranderde in een giechelende rode ui met bruine krullen.

Lucas trok haar met rollende ogen aan haar arm mee.

‘Ik was bijna vergeten hoe... *unhinged* je zus is.’

‘Ze weet nog niet zo goed hoe ze zich staande moet houden op avonden als deze. Ze is altijd doodsbang dat er van alles misgaat.’

‘Lijkt me terecht, als we je sleutelbeen mogen geloven.’

Houd nou eens op over dat sleutelbeen, dacht ik, mijn kaak iets te strak.

Ik wist nog niet wat ik van hem moest vinden. Al leek hij zichzelf leuk voor tien te vinden.

‘Die is anders weer zo goed als nieuw,’ antwoordde ik enigszins bits.

Een geamuseerde glinstering verscheen in zijn ogen.

‘Mooi zo. Fijn je weer te zien. In één geheel.’ Hij keek me aan met die veel te zelfverzekerde glimlach.

‘Zolang ik bij Valerie uit de buurt blijf, ben ik veilig.’

Hij lachte weer een hese lach terwijl hij een ober met een dienblad vol champagne gebaarde naar hem toe te komen. Hij wilde er twee glazen van pakken, maar stopte even om me met toegeknepen ogen aan te kijken: ‘Hoe oud ben je?’

‘Zeventien,’ antwoordde ik.

‘Dan zou ik graag twee water willen,’ zei hij beleefd tegen de ober en hij zette de glazen terug.

‘Natuurlijk, heer.’ En de ober beende meteen weg om het te regelen.

‘Zeg eens, Florian, hoe komt het nou dat ze je de Simpele Prins noemen?’

Ik glimlachte. Dat deed ik altijd. Dat was namelijk iets wat je deed als een bijnaam pijn deed waar iedereen bij stond.

‘Ik houd niet zo van de spotlights,’ zei ik. ‘Ik ben er niet zo goed in om groter te doen dan ik ben.’

Pepijn keek me een fractie langer aan dan nodig was.

‘Bij ons in de Provinciën ben je anders razend populair.’

Daar kreeg ik een knoop van in mijn maag. Hadden ze het daar ook al over ons?

‘Hebben ze aan de overkant geen eigen royals om onder een vergrootglas te leggen?’

Pepijn lachte hard. ‘Geloof me, de pers denkt vaak dat ze me beter kennen dan ikzelf. Het meeste is onzin.’

‘Wat schrijven ze dan?’

Maar voor Pepijn zijn mond kon openen, klonk het geluid van brekend glas — helder, hoog en verschrikkelijk herkenbaar.

Florian

Hoofdstuk 2 Kristallen Scherven

Kreten van schrik ('Oeh!' en 'Ah!') klonken door de zaal toen Valerie over haar eigen voeten struikelde en volop op een van de obers met gouden dienbladen botste. Jammer genoeg vlogen de glinsterende kristallen glazen alle kanten op en jammer voor mij kwamen er twee precies op mij af.

Nog voor ik kon bewegen voelde ik een hand om mijn middel. Prins Pepijn trok me naar zich toe om me uit de vuurlinie te halen. Hij was net te laat. Een van de glazen klapte op mijn onderarm uiteen in tientallen glinsterende scherven. Vrijwel meteen voelde ik een vloeistof over mijn arm stromen. En ik was ervan overtuigd dat het geen champagne was, tenzij we onze gasten warme bubbels serveerden.

Pepijn had me nog steeds beet en draaide me naar hem toe. 'Gaat het?'

Ik knikte, want ik wilde niet toegeven dat ik ongelooflijk misselijk was. 'Je bloedt.'

'Het gaat wel,' probeerde ik stoer te doen, maar mijn trillende stem verraadde me.

'Onzin.'

Hij pakte mijn arm en scheurde mijn mouw nog verder open. Een stuk flinterdun kristal stond fier overeind in mijn huid en mijn arm was rood van het bloed. Ik merkte dat ik begon te rillen.

Pepijn wendde zich tot de ober die nog wat verdwaasd op de grond lag.

'Gaat het met u?'

De ober knikte en krabbelde overeind.

'Ik heb verband nodig. Hebben jullie dat?'

De ober knikte weer en schoot er meteen vandoor.

'*Thank you!*' riep Pepijn hem na.

'Sorry!' hoorde ik Valerie piepen terwijl ze door mijn geïrriteerde vader overeind werd geholpen.

Ik voelde me rot voor haar. Dit zou haar trotse gevoel van na haar speech als sneeuw voor de zon doen verdwijnen.

Pepijn scheurde een stuk van mijn mouw af en drukte het hard rond de scherf. Dat deed ontzettend veel pijn, maar het bloed stopte met stromen.

‘Kom, laten we even ergens gaan zitten. Je ziet nog witter dan de vlag van de Provinciën.’

Plots had ik het heel warm. *Adem. Niet flauwvallen.*

Ik voelde me als een klein kind toen Pepijn me de zaal uit begeleidde. Een camera flitste. Mensen gingen op hun tenen staan om me beter te kunnen zien. Gefluister zwol aan.

‘Hier naar rechts.’

We waren langs de klokken gelopen en terwijl ik mijn arm voelde kloppen deed Pepijn de deur open naar een van de zitkamers.

Hij zette me voorzichtig op de bruine leren bank.

De lakei kwam met een kop zo rood als een boei de kamer binnen met een dienblad met daarop allerlei medische benodigdheden.

‘Het spijt me zo, Hoogheid.’

‘Rob, het was een ongeluk. Maak je alsjeblieft niet druk.’ Mijn stem trilde nog steeds.

‘Is er iets dat ik kan doen?’

‘Misschien kunt u een arts laten komen en wat schone kleding halen voor de prins.’

‘Uiteraard, prins Pepijn. Nogmaals mijn excuses.’ En met een looppas verliet Rob de kamer.

Een arts? Het werd alleen maar gènanter. Trouwens, dit kon ook alleen mij overkomen; het vaste slachtoffer van Valerie’s klunzigheid, gezegend door het universum zelf.

Pepijn bekeek de scherf in mijn arm uitvoerig. ‘Het ziet eruit als een diepe wond.’

Zijn blik schoot van de scherf naar mijn gezicht.

‘Mag ik?’

Ik wist niet of hij mijn arm bedoelde, de wond, of het feit dat hij nog steeds zo dichtbij zat. Toch knikte ik.

Hij pakte het dienblad en zette het op de armleuning naast hem. Daarna legde hij mijn arm voorzichtig op zijn schoot. ‘Ik kan de scherf er niet zomaar uithalen,’ zei hij. ‘Niet als hij zo diep zit. Maar ik kan het bloeden stelpen tot de arts er is. Is dat oké?’

Hij klonk formeel en ietwat kakkerig door zijn Provinciale accent. Ik knikte.

‘Het kan best even zeer doen. *A little*. Ben je er klaar voor?’

Nee. 'Ja.'

Hij pakte een rol verband van het dienblad en wikkelde het voorzichtig maar stevig rond mijn arm, precies strak genoeg om het bloeden te stelpen zonder de scherf verder mijn huid in te drukken.

Zijn handen trilden niet. De mijne wel.

'Hier zal de pers van smullen,' kreunde ik. 'Simpele Prins gaat neer tijdens banket: gered door importkroonprins.'

'Importkroonprins. *Nice*.' Pepijn moest zichtbaar zijn lach inhouden. 'Ik denk dat je zus er moeilijker van af komt.'

'Ah, Valerie... dit komt ze nooit meer te boven.'

'Natuurlijk wel. Gewoon je neus in de lucht en doen alsof er niets is gebeurd.'

'Zou jij dat zo doen?' vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik doe bijna niet anders.'

Even keek hij niet naar mij, maar naar het raam. Buiten leek iets te liggen waar hij liever was geweest. 'Onze monarchie heeft veel meer krullen. Regels. Tradities... Mensen die weten waar je hoort te staan voordat je zelf weet waar je heen wilt.'

'Waar zou je dan heen willen?'

Zijn mondhoek trok op. 'Omhoog.'

'Omhoog?'

'Zweefvliegen.'

'Zweefvliegen? Serieus? Kan je dat?'

Pepijn glimlachte. 'Ik volg nu een jaar of vijf lessen.'

'En dan vlieg je zelf?'

'Nee, meestal met een instructeur nog. Maar volgens haar ben ik er aardig goed in.'

'Dat lijkt me... vrij.'

Hij keek me even aan, iets aandachtiger nu. 'Dat is ook een beetje de bedoeling. Als je ooit in de Provinciën bent, neem ik je mee. Kun je zelf voelen hoe stil het daarboven is.'

'Heel graag,' antwoordde ik te snel.

Even keek hij me aan, maar toen gleed zijn blik naar het raam.

'Dus ja, het komt regelmatig voor dat ik moet doen alsof niets me raakt. Boven is het simpel. Geen camera's. Geen protocollen. Alleen... lucht.' Hij haalde zijn schouders op. 'Best prettig.'

Even leek de glinstering uit zijn ogen te zijn verdwenen. Voor het eerst die avond zag hij er niet uit als iemand die alles zomaar onder controle had. Alsof hij heel even zijn perfecte masker had neergelegd.

Toen vloog de deur open.

In nog geen seconde keerde het masker terug. Pepijn sprong overeind op het moment dat mijn moeder de kamer binnenkwam.

Haar pas was kalm doch ferm, maar haar blik kon de moederlijke bezorgdheid niet helemaal verbergen.

‘Oh, Florian, lieverd...’

Pepijn boog statig. ‘Majesteit.’

Daar zijn de krullen weer...

Mijn moeder ging naast me zitten en omhelsde me.

‘Pas op voor je jurk!’ piepte ik bij het idee aan haar NATAN, druipend van mijn bloed.

‘Gaat het met je?’

Mijn hoofd begon wat minder licht te voelen. ‘Ja, prins Pepijn heeft de wond verbonden.’

‘Echt waar? Dank je wel, Pepijn.’

‘Met alle liefde, Majesteit. Ik heb uw lakei gevraagd een arts te roepen. Ik vermoed dat de wond gehecht moet worden zodra de scherf eruit is.’

‘Ik merk dat je opleiding zijn vruchten afwerpt.’

‘Well, de Reverdamse biedt dan ook de meest gerenommeerde geneeskundeopleiding in Europa.’

‘Je wordt ongetwijfeld een buitengewoon arts.’ Mijn moeders stralende glimlach deed Pepijn blozen, wat ik heel gek vond om te zien.

Hij leek tot dan toe zo overladen door zelfvertrouwen.

‘Dank u, Majesteit.’ Weer maakte hij een statige buiging.

‘Ik moet weer terug naar het bal. Voel je je goed, lieverd?’

Ik knikte. Ze gaf me een zoen op mijn voorhoofd en verliet de kamer.

‘Studeer je hier?’

‘Ah!’ grinnikte Pepijn, ‘Zó goed heb je dus niet gelezen.’

Het was een uur of tien toen ik de zaal weer in liep. Pepijn had gelijk gehad; de arts had een aantal hechtingen gezet en hij had gefascineerd toegekeken hoe hij de draad door mijn huid deed glijden, terwijl ik haast van mijn graatje ging.

Dat was bij lange na niet zo gênant als hoe ik de tientallen bezorgde blikken zag en het geroezemoes van de gasten hoorde, alsof de band een stuk zachter speelde dan daarvoor.

Toch liep ik prinselijk – voor zover ik dat kon, dan – richting mijn familie, waar Valerie vrijwel meteen op me af stormde: ‘Sorry, sorry, sorry! Gaat het met je?’

‘Dat kan ik beter aan jou vragen.’ ‘Ik schaam me zo...’

‘Laat het gaan, Val,’ zei ik tegen beter weten in omdat ik het vermoeden had dat dat voorlopig niet zou gebeuren. ‘Ik heb allebei m’n armen... nog.’

Ik zag Pepijn verderop met een jongedame met gitzwart haar praten. Even kruisten onze blikken. Valerie merkte dat op. ‘Mam vertelde me dat Pepijn je heeft geholpen.’

‘Ze houdt maar niet op over die Pepijn,’ kreunde Lucas. ‘Heb je zijn ogen gezien? Wat een mooi pak, hè. Zou dat Armani zijn? Lucas, zijn haar danst!’

‘Hou op!’ piepte Valerie.

‘Stop ermee, Lucas.’ Mijn vaders stem klonk diep en zijn blik stond op onweer. Hij stond als prins-gemaal continu onder hoogspanning en wilde koste wat kost slagen om zijn gezin en daarmee de monarchie successen te laten ervaren.

‘Oké, sorry.’

En pap was de enige voor wie Lucas echt bang was, juist om die reden.

‘Stap jij maar eens op Admiraal de Ruiter af. Als je echt een carrière bij de marine wil, zul je jezelf van je beste kant moeten laten zien.’

‘Ja, pap.’ En Lucas gaf een knikje en verdween.

‘Kijk daar eens wie weer op beide benen staat.’ Pepijn keek me met een speelse grijns aan. ‘Voel je je goed?’

Ik knikte en vroeg me af waarom ik geen woord uit kon brengen.

‘Prins Pepijn, wat fijn dat je erbij bent vanavond. En bedankt dat je mijn zoon zo goed als mogelijk weer hebt opgelapt,’ zei mijn vader en hij wendde zich tot mij, ‘Ik neem aan dat je prins Pepijn op een behoorlijke manier hebt bedankt?’

‘Ik hielp uw zoon met alle plezier, Hoogheid,’ hij knikte beleefd naar mijn vader en Valerie die met een kop als een tomaat stond te panikeren toen hij vervolgde: ‘En ik had deze avond voor geen goud willen missen.’

Zijn ogen flitsten even naar mij.

‘Je bent altijd welkom in Reverdam, Pepijn. Mijn familie zal je met open armen ontvangen.’

Leonore fluisterde iets in mijn vaders oor. 'Neem ons niet kwalijk, wil je? Valerie en ik hebben zo dadelijk een fotomoment met de koningin. Nogmaals mijn dank, prins Pepijn.'

Mijn vader stak Pepijn zijn beroemde, ferme hand toe. Zo één waarbij je je afvroeg of hij botten verzamelde als trofee.

Pepijn nam hem zonder aarzeling aan.

Geen spier vertrok in zijn gezicht.

Sterker nog: zijn schouders bleven ontspannen terwijl hun handen net iets te lang in elkaar geklemd bleven.

Niemand hier was van plan als eerste los te laten.

'Fijn u gesproken te hebben, Hoogheid,' zei Pepijn rustig.

'Voel je je echt goed?'

'Stukken beter dan een uurtje geleden,' antwoordde ik. 'Ik dacht al dat ik had gelezen dat je Geneeskunde wilde studeren.'

Hij lachte: 'Ah, dus toch een fan van hoogstaande literatuur. Ik ben afgelopen september begonnen met de opleiding Geneeskunde. Mijn droom is om trauma-arts te worden.'

'Naast je toekomstige koningschap, bedoel je?'

Nog nooit heb ik een glimlach zo snel zien verdwijnen.

Onmiddellijk had ik spijt van die opmerking, hoewel die me vrij onschuldig leek. 'Heb ik iets verkeerd gezegd?'

'Nee, het ligt niet aan jou. Het is alleen dat ik het heel moeilijk vind dat heel mijn toekomst al voor mij bepaald is. Alsof ik niets anders moet kunnen dan handen schudden, glimlachen en vergaderen met stoffige politici.'

'Het spijt me, zo bedoelde ik het niet.'

'Dat weet ik, *don't worry*. Maar als het aan mij lag, droeg ik over een paar jaar een chirurgenmuts in plaats van een kroon. Ik had gewoon graag willen studeren zonder al die poespas. Zonder dat de pers eerder wist welke studie ik ging doen dan ikzelf. Zonder een bataljon beveiliging om me heen.' Hij glimlachte flauwtjes. 'Om überhaupt een leven te hebben. Maar dat begrijp je vast als geen ander.'

Mijn blik ging naar de beveiligers. Dat begreep ik inderdaad maar al te goed. Het was soms onmogelijk om net te doen alsof ze er niet waren. Mannen en vrouwen in zwarte pakken die bij elke hand die ik schudde als een leeuw klaar stonden om de aanval te openen. En dan was ik nog niet eens de troonopvolger.

De twinkeling verscheen weer als vuurwerk in zijn ogen toen minister-president Vijverberg naast ons haar keel schraapte. 'Uwe

Koninklijke Hoogheid, mag ik u van harte welkom heten in Vurenburg?’ Ze maakte een allesbehalve sierlijke buiging en haar trillende bovenlip verklapte haar zenuwen.

‘Minister-president,’ knikte Pepijn met zijn verblindende lach. ‘Het is een waar voorrecht om tijdelijk in uw prachtige land te mogen verblijven.’

‘Mag ik u vragen mij te vergezellen? Ik zou u dolgraag voorstellen aan mijn minister van Buitenlandse Zaken, Harm de Bie. Ik ben zeer benieuwd naar uw visie over samenwerking tussen onze naties op het gebied van duurzame technologie.’

‘Met alle liefde,’ antwoordde Pepijn. ‘Ik spreek je later, prins Florian.’ Hij knipoogde naar me.

‘Na u,’ gebaarde hij Vijverberg mierzoet. Maar zodra zij hem voor ging, draaide hij zich naar mij om en deed hij of hij moest kokhalzen.

En ik moest op mijn wangen bijten om mijn lach in te houden.

Pepijn

Hoofdstuk 3 *Studeren en sporten*

‘Opstaan! Het is half acht.’

Ik opende met tegenzin mijn ogen en voelde gelijk een trekkende pijn in mijn onderrug. Het was maar goed dat universiteiten niet op hun matrassen beoordeeld werden, anders had de Reverdamse haar accreditatie verloren.

Ik tastte naar mijn nachtkastje en greep mijn telefoon. Een notificatie verblindde mijn ogen, die nog niet aan daglicht gewend waren. Ik had nog een uur voordat het hoorcollege anatomie zou starten.

Toen ik uit bed stapte besepte ik me pas hoe koud het was.

Nog een nadeel aan deze plek: het weer. En ik kwam uit de Verenigde Provinciën, waar het vaker regende dan mensen *Good afternoon* zeiden.

Toch leek dit piepkleine landje beleid te hebben gemaakt van kou.

Met een zucht pakte ik een overhemd en een bordeauxrode pullover uit mijn kledingkast en kleedde ik me onhandig aan; ik struikelde haast omdat ik een poging deed tegelijkertijd mijn tanden te poetsen.

Er werd weer op mijn deur geklopt. ‘Alles in orde, Hoogheid?’

Ik zuchtte. ‘Ja, geen paniek.’

Het was Lloyds werk om mij te beveiligen. Dat snapte ik echt wel. Maar ik zou graag een keer níét zo in de gaten gehouden willen worden. Naar de wc gaan zonder dat er een veiligheidsplan aan te pas kwam, bijvoorbeeld.

Ik stapte mijn kamer uit en knikte naar zijn brede gezicht: ‘Goedemorgen.’

De gangen waren lang en overdadig versierd. Het leek alsof de universiteit bang was dat iemand zou vergeten hoe oud ze was. Schilderijen, wandkleden en foto’s vlogen je er om de oren. Alles schreeuwde geschiedenis en prestige.

Studenten van over de hele wereld vchten voor een plek hier in de hofstad van Vurenburg. Motivatiebrieven. Selectierondes. Gesprekken.

Ik hoefde alleen mijn handtekening te zetten.

‘Een student van koninklijke afkomst is vanzelfsprekend welkom,’ had de directeur gezegd, terwijl hij mijn hand schudde en in de camera glimlachte.

Dat was het.

Geen grote academische prestatie. Geen bewijs dat ik hier hoorde, slechts mijn naam.

Ik stapte de grote eetzaal in. Het was rustig en ik zag Sophie naar me zwaaien.

‘En? Heb je het bal overleefd?’ Ze keek me door haar grote brilglazen aan terwijl ik ging zitten.

‘*Come on*, mag ik eerst even genieten van mijn ontbijt?’

‘Sorry, smakelijk eten, Uwe Koninklijke Hoogheid Prins Pepijn der Verenigde Provinciën.’

‘*Stop it!*’ zuchtte ik.

‘Is hij weer met zijn verkeerde been uit bed gestapt?’ Oliver zette zijn dienblad met daarop een kom cornflakes op tafel en ging tegenover me zitten. ‘Was het nou echt zo vreselijk?’

Ik roerde door mijn muesli. ‘Nee, het was niet vreselijk. Nou ja, de snobs en slijmballen zijn altijd verschrikkelijk. Maar ik heb me vooral gefocust op de burgers die waren uitgenodigd en heb wat met de koninklijke familie gesproken.’

‘Ah, soort zoekt soort!’

‘Doe niet zo flauw. Onze families zijn al generaties lang aan elkaar verbonden. Ik ken ze amper, maar de kinderen zijn wel cool.’

Even zag ik twee grote blauwe ogen.

‘Behalve die prinses, dan,’ zei Sophie.

‘Wat bedoel je?’ antwoordde ik met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Nou, gewoon. Ze kijkt altijd zo angstig. Alsof ze elk moment uit elkaar kan vallen van de zenuwen.’

Ik schudde lichtelijk geïrriteerd mijn hoofd. ‘Je kent haar niet.’

‘Nee. Maar ze straalt gewoon niets koninklijks uit.’

‘Hou op, Sophie,’ kwam er harder uit dan bedoeld.

Ik zag niet eens haar gezicht meer, maar Valerie op dat podium. Haar handen om de microfoon. Het gevoel van prestatiedruk, dat ik maar al te goed kende.

‘Je hebt geen idee waar je het over hebt,’ beet ik haar nog toe.

Sophie knipperde en pakte haar lepel op. ‘Oké.’

Er viel een korte stilte.

‘Ga je mee sporten vanmiddag?’ vroeg Oliver toen speels.

‘Niet als je me weer gaat afbeulen zoals de vorige keer. Ik heb een week niet normaal kunnen lopen door de spierpijn in mijn hamstrings.’

‘Watje.’

Oliver had makkelijk praten. Als hij een vacht zou hebben, zou je hem verwarren met een grote beer. Hij had brede schouders en biceps met de omvang van meloenen.

‘Half drie. *Be there.*’

‘Oké, oké. Ga je ook mee?’ vroeg ik aan Sophie terwijl mijn blik ‘*red me!*’ schreeuwde.

‘Mij niet gezien. Daarbij heb ik vanmiddag therapie. Mijn ouders vermoorden me als ik weer niet ga.’

Zonder me nog aan te kijken pakte ze haar tas op en vertrok.

‘En zo zorgt de buis van Eustachius dus voor een verbinding tussen de oren en de neus. Zijn er vragen?’

‘Ja, mogen we weg hier?’ riep een bleke jongen met stekels door de collegezaal.

‘Erg grappig. Maar ja, dit was het.’

Het gestommel van laptops en boeken die in tassen werden gepakt, rees op in de zaal. In mijn zak voelde ik mijn telefoon trillen:

Over een kwartier in de sportschool.

Moet dat echt? 📞

Ja. Lloyd brengt je spullen al naar de gym. *Be there.*

Nog geen vijftien minuten later lag ik op een fitnessmat in de gym van de universiteit.

‘Twaalf! Kom op, nog drie en dan door naar de burpees.’

Ik was niet asportief en mijn conditie was goed, maar vergeleken met Oliver was ik als een wandelende tak. Ik volgde braaf zijn bevelen op en deed nog drie sit-ups, om vervolgens door te gaan met twintig burpees; een oefening waar ik een hartstochtelijke hekel aan had.

In de tijd dat ik ze alle twintig had gedaan, had Oliver er misschien het dubbele al gehaald.

Zweet begon over zijn donkere gezicht te stromen. 'We zijn wel warm genoeg nu. We gaan beginnen met onze borstspieren.'

Ik nam een slok water en volgde Oliver naar de bank waar een halterstang met flinke schijven aan beide uiteinden op ons stond te wachten.

'We beginnen rustig aan. 100 kilo. Vijftien herhalingen.'

'Je geniet hiervan, hè?'

Hij lachte en ging aan het hoofdeinde van de bank staan. Hij hield zijn handen open onder de stang terwijl ik begon te bankdrukken. Het gewicht voelde zwaar, maar bij elke stoot omhoog, gierde energie door mijn lijf.

Oliver had daar dan weer wel gelijk in: sporten maakte me blij.

De spierpijn de dag erna iets minder.

'Je werd nogal pissed toen Sophie over de prinses begon.'

'Oh?'

'Ze mocht er niet over praten van je, Pip. Misschien had je het niet in de gaten, maar je snauwde haar best wel af.'

Hij had gelijk. Sophie was al zolang ik me kon herinneren een van mijn beste vrienden geweest. Samen met Oliver was zij de enige die ik echt dicht bij me wilde hebben, die ik echt kon vertrouwen.

'Dat weet ik wel, maar ze beledigde Valerie. Ze heeft geen idee hoe het is om troonopvolger te zijn.'

'Hoe kun je dat nou zeggen? We kennen je al sinds de kleuterschool. We weten dondersgoed hoe je leven is en wat voor last de kroon kan zijn. Nog zeven, kom op.'

Ook daar had hij gelijk in. Nooit hadden hij noch Sophie laten blijken dat ze mijn geklaag over het prinschap beu waren. Plots schaamde ik me, wat de halters niet lichter maakte.

'Het spijt me.'

'Ze zal het je heus niet kwalijk nemen, maar ik weet zeker dat ze het zal waarderen als je dat tegen háár zou zeggen.'

Hij hielp me de halter terug te hangen en pakte nog twee schijven om er extra gewicht aan te hangen.

'Wat vind je eigenlijk van die prinses? Valerie, heet ze?' Hij ademde zwaar tijdens het drukken.

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik heb met haar te doen. Ze doet haar best om haar moeders voorbeeld te volgen, maar ze is totaal anders.'

'Vind je haar leuk?'

'Nee.'